

De schrik sloeg Writsar, zoon van Aymon, om het hart! Zag hij dat goed? Toen hij door het raam van de donjon van Tenermunda in de richting van Baceroth keek, zag hij ze daar toch arriveren? Een hele kolonne krijgers! Ruiters en voetvolk gewapend met speren en bogen. En aan de kop van de kolonne zag hij toch twee krijgers rijden? Een van hen droeg duidelijk een gele tuniek en blauwe mantel. Dat was die schurk Thérík zelf die zijn mannen aanvoerde! Ging hij Tenermunda aanvallen? Writsar aarzelde niet! Hij moest Thrasamund, die vervloekte zendgraaf die van Writsars leven een hel had gemaakt, waarschuwen.

Writsar spurtte door de gangen en haastte zich de trap af. Hij had gezien dat Thrasamund op het binnenplein in overleg was met één van zijn mannen en dus spoedde de jongeman zich naar de zendgraaf.

‘Heer Thrasamund, heer Thrasamund! Sluit de poorten en bewapen uw krijgers. We worden aangevallen!’

Thrasamund keerde zich geschrokken om.

‘Aangevallen? Door wie dan?’

‘Baceroth! Thérík en zijn bende zijn op weg. En ze zijn allen gewapend. Hij wil ongetwijfeld profiteren van de afwezigheid van mijn vader om Tenermunda in te nemen. Daar droomt die rotzak al tijden van!’

Tot Writsars verbazing panikeerde Thrasamund niet. Hij zag integendeel zelfs dat de plumpe man minzaam glimlachte.

‘Denk je echt dat ik als zendgraaf niet in staat ben om Tenermunda te verdedigen tegenover een ongehoorzame vazal, Writsar?’

‘Dat bedoel ik toch niet, heer! Maar ik zou wel de hoorn laten schallen! Om alle mannen op te roepen om naar de burcht te komen. We moeten Tenermunda verdedigen!’

Thrasamund haalde glimlachend de schouders op. En wandelde doodleuk op z'n gemakje naar de poort, de ophaalbrug op. Daar aangekomen keek hij tussen de huizen door naar de kolonne die dicht bij het dorp Tenermunda passeerde.

‘Dat is inderdaad Thérík van Baceroth’, stelde hij vast. ‘Maar hij en zijn mannen vormen geen gevaar voor Tenermunda. Ik verwachtte hen zelfs al eerder.’

‘U verwachtte hen?’, vroeg Writsar, die Thrasamund gevolgd was, verbaasd.

‘Ja. Gisteren heb ik een boodschapper van Thérik ontvangen.’

Writsar wist niet wat hij hoorde.

‘Liet Thérik zijn komst aankondigen?’

‘Natuurlijk. Die man lijkt me een trouwe vazal. Hij is heus niet van plan om ons aan te vallen. Thérik vroeg via zijn boodschapper of hij vandaag in de bossen van Tenermunda mocht jagen.’

‘En u hebt dat toegestaan? Maar dat mag niet!’

‘Hoezo? Dat mag niet?’

‘Natuurlijk niet! Enkel de heren van de burcht van Tenermunda mogen op ons grondgebied jagen. Thérik en zijn mannen moeten teruggestuurd worden! Stuur uw soldeniers erop af om hem te verjagen!’

Thrasamund liep plots rood aan.

‘Beste knul. Ik denk dat jij het nog altijd niet goed door hebt! Ik heb het hier voor het zeggen op dit moment. En ik zal dus zelf wel bepalen wat ik al dan niet doe! Als ik Thérik toestemming geef om te jagen, dan mag hij jagen. Is dat duidelijk?’

‘Maar...’

‘Niets te ‘maar’! Ik bepaal hier als zendgraaf voortaan de regels. Ik en ik alleen! Dat ik Thérik in de bossen van Tenermunda laat jagen heeft ook een reden. Hier zit een idee achter. Je moet als graaf op goede voet staan met je leenmannen. Zeker met een machtig en rijk iemand als Thérik. En dus moet je die af en toe iets gunnen. Snap je dat?’

Thrasamund keek Writsar even onderzoekend aan.

‘Natuurlijk snap jij dat niet! Met die botte vader van een Aymon als voorbeeld. Die gunt z’n vazallen natuurlijk niets. Logisch dat hij hier met iedereen overhoop ligt!’

‘Wat?!’

Writsar wou boos protesteren, maar Thrasamund liet hem achter en beende terug naar het binnenplein. De jongeman liet zich echter niet zomaar afschepen en holde de zendgraaf achterna.

‘Thrasamund! Ik...’

Boos draaide die zich om.

‘Het is ‘heer’ Thrasamund voor jou, onbeschofte vlerk! Zal ik jou eens beleefdheid laten bijbrengen met de zweep, misschien?’

Writsar stond even perplex. Dreigde Thrasamund nu echt met zweepslagen? Tegen hem, de zoon van de burchtheer?

‘Bezoekers!’, galmde het plots over het binnenplein van de burcht.
‘We hebben bezoekers!’

Voor Thrasamund kon reageren op de schreeuw van de poortwachters, reden drie mannen de binnenplaats van Tenermunda op. Writsar herkende de eerste ruiter meteen. Het was Badegar, de jonge heer van Wansel. Writsar bewonderde die erg. Badegar was een imposante kerel met zijn lange gestalte en gespierde lichaam. Hij droeg zijn bruine haren in een dot en had een krachtig gezicht met stoppelbaard en felle grijze ogen. Hij was een man zoals Writsar hoopte er ooit zelf één te zijn, ook al was Badegar niet zo veel ouder dan hijzelf. En Writsar wist dat ook zijn vader veel respect had voor zijn jonge vazal, omdat die een onvervaarde krijger was. Badegar moest ook vaak in de clinch gaan met Bodwin, de markgraaf van Ehinham, die vaak de zuidelijke grens van de Tenemark niet respecteerde en kwam jagen of oogsten op het grondgebied dat Aymon toebehoorde. Maar sinds Badegar zijn vader was opgevolgd, kreeg Bodwin daar niet vaak de kans meer toe. De jonge heer van Wansel verdedigde zijn gebied, en dus ook dat van Aymon, met glans.

‘Wie bent u?’, brulde Thrasamund. ‘Wat hebt u hier te zoeken?’

‘Dat is Badegar, de heer van Wansel. Ook een leenman van mijn vader’, stelde Writsar de bezoeker voor.

Badegar sprong van zijn paard en omhelsde Writsar.

‘Ik heb het nieuws gehoord over je broer. Het spijt me zo om dat te horen’, sprak Badegar vol medeleven.

Writsar slikte en keek even in de richting van Thrasamund die hem een minachtende blik leek toe te werpen. De zendgraaf geloofde natuurlijk niet meer dat Ritsar verdrongen was tijdens het godsgericht. Maar voorlopig werd door iedereen nog de schijn opgehouden.

‘D...Dank je’, stamelde Writsar. ‘Het zijn moeilijke tijden hier op de burcht.’

‘Het spijt me dat ik niet eerder kon komen’, zei Badegar. ‘Maar de laatste dagen doken er vaak stropers uit Ehinham op in de bossen rond Wansel. Ik had er even mijn handen vol mee.’

‘Ik begrijp het. Maar jij komt nu natuurlijk voor Glin?’

‘Glin? Wie of wat is Glin?’, vroeg Thrasamund, die het duidelijk niet apprecieerde dat hij genegeerd werd door de twee jongemannen.

‘De jonge hengst die Badegar van mijn vader kocht’, zei Writsar. ‘Die staat al een tijdje klaar voor hem in de stal. Ik zal hem even halen.’

‘Wacht eens even!’, kwam Thrasamund tussenbeide. ‘Over welke hengst gaat het hier?’

‘Die jonge, bruine die in de stallen staat. Mijn vader heeft die aan Badegar verkocht.’

‘Is dat zo? Daar weet ik niets van! En mag ik vragen wat de heer van Wansel dan voor dat pracht-dier betaald heeft?’

Badegar keek aarzelend naar Writsar.

‘Dit is heer Thrasamund. Hij is de zendgraaf die door koning Karel werd gezonden om mijn vader te vervangen tijdens diens afwezigheid. Vader is in Aquis voor de Rijksdag.’

Badegar knikte begrijpend en boog kort voor Thrasamund.

‘En u bent dus de heer van Wansel? U lijkt me wel erg jong om al een leen te leiden.’

‘Mijn vader overleed twee jaar geleden, heer Thrasamund. Ik ben hem toen opgevolgd. En ja, ik ben nog jong. Maar heer Aymon geeft me veel goede raad. Dankzij hem lukt het me om het land van Wansel te besturen.’

Thrasamund kreeg een nijdige trek om de mond.

‘Dat zal wel’, snoof hij. ‘En u hebt dus een paard gekocht van Aymon? Niet zomaar één. Wel een prachtige hengst. Het mooiste jonge paard dat hier op stal staat.’

‘Inderdaad. Ik kijk er naar uit om met Glin op pad te gaan.’

‘Nogmaals: mag ik vragen wat u voor dat beest heeft betaald?’

Badegar keek nog eens aarzelend naar Writsar.

‘Ik betaal nu tien zilverstukken en er volgt nog een deel in huiden, hout en oogst.’

Thrasamund schudde vol ongeloof het hoofd.

‘Is dat alles? Voor zo’n prachtig dier? Afstammend van Aru, die mooie donkere hengst van Aymon zelf?’

‘Het is de prijs die mijn heer en ik hebben afgesproken’, antwoordde Badegar kort.

‘Een mooie prijs voor u, maar niet zo’n winstgevende voor Tenermunda, als je het mij vraagt’, trok Thrasamund een zuur gezicht. ‘Ik zou bijna denken dat je die oude Aymon in de luren hebt gelegd.’

‘Heer Thrasamund! Met alle respect. Maar dit is een belediging. Ik zou mijn heer nooit bedriegen!’

De zendgraaf haalde de schouders op.

‘Ik vind die prijs in ieder geval onvoldoende. Ik vrees dat Tenermunda jou dit paard niet kan leveren, heer Badegar van Wansel. Ik denk dat het viervoud de juiste waarde van dat paard benadert.’

Even keek de heer van Wansel Thrasamund verbouwereerd aan.

‘Wat zegt u?’, vroeg hij dan met ongeloof in zijn stem. ‘Hebt u zonet de prijs voor dat paard, een die afgesproken was onder heren, verhoogd?’

‘Dat heb ik zeker.’

‘Maar dat kan u niet doen! Heer Aymon en ik hadden een afspraak. En die kom ik na.’

Badegar nam een geldbuidel van zijn riem en bood die Thrasamund aan. Maar die deed alsof hij dat niet zag.

‘Het spijt me, Badegar. Maar Tenermunda kan dat paard niet leveren voor die aalmoes. U hebt mijn voorwaarden gehoord.’

Writsar stond even met open mond te luisteren. Had hij dit nu net goed gehoord en gezien? Weigerde Thrasamund om Glin aan Badegar te verkopen? Terwijl die al met Aymon tot een vergelijk was gekomen? Writsar voelde de woede opborrelen en kon zich niet langer inhouden.

‘Heer Thrasamund! Dit kan u niet doen! Mijn vader en heer Badegar kwamen eerder al tot een afspraak over dat paard. U kan en mag daar niets over beslissen!’

‘Mag ik dat niet, heer Writsar?’, vroeg Thrasamund vals. ‘Dat zullen we dan nog eens zien! Ik ben hier aangesteld als zendgraaf. In opdracht van koning Karel zélf! Het is mijn taak om de boel hier te leiden. Om de zaken hier recht te trekken, zelfs. Want ik kan je één ding verzekeren, Writsar. Als ik hier iets kan vaststellen dan is het dat Tenermunda bijzonder slecht geleid wordt. Men laat zich hier bedriegen in de haven! Een haven die ook nog eens op instorten staat! De burcht is een bouwval! Er komen amper inkomsten binnen van tol of belasting op de oogst van de boeren. En nu stel ik bovendien nog eens vast dat ook de paarden hier ver onder hun waarde verkocht worden. Dat kan niet langer. Het eindigt hier en nu! Ik beslis dat Glin niet verkocht wordt. Althans niet aan de heer van Wansel. En al zeker niet voor die belachelijke prijs. Ik heb beslist. En ik heb gezegd!’

Met een ruk draaide Thrasamund zich om in de richting van één van zijn krijgers.

‘Doe die stal op slot. Geen enkel paard zal de burcht verlaten!’